

УКРАЇНСЬКА ДУМКА

Виходить о годині 8. рано.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ Й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10.

Большевики і галицько-українська інтелігенція.

„Факел“, орган політичного відділу 14-ої червоної армії з 1. серпня с. р., переступивши більшовиків в границі Східної Галичини, містить між іншим статтю „Класова диференція в Галичині“ Солодуба, яка — як видно з її змісту — становила коротенький підручник поступовання большевиків в нашій країні.

Коли говоримо про поступовання, то не маємо на думці армії, котра в 90 проц. складається з „безпартійних“, т. зн. тих самих вояцьких елементів, що були вже в Галичині в р. 1914/15, тільки большевицьких правителів, виконавців доручень червоної Москви.

На вступі згадує автор коротко про австрійську революцію і її відтинки серед поодоноків народів, що входили в склад бувшої Австро-Угорщини. Наддунайська держава була зліплена з дрібних народів, зглядом з дробів більших націй. Через поділ тих народів на пенуїччя і опановані, австрійська революція мала характер національного руху гноблених народів. Тільки пануюча мадярська нація довела свою країну до пролетарської революції. Большевицький теоретик грубо помиляється, коли думає, що така хліборобська країна, як Мадярищина, справді переживала дійсну пролетарську революцію. Пролетарська закраска мадярської революції була наскрізь штучна, неприродна, коли зважити ще й те, що Мадяре взагалі переповнені грубим національним шовінізмом. Та не о це нам ходить. Німецька Австрія прийняла форму буржуазного демократизму, і хоча комуністичний рух там сильно розвинувся, то не може він повалити дрібно-буржуазної влади, бо диктатура пролетаріату булаб негайно здавлена агентами антанті. Чехословацька нація переживає медові місяці здобутої державності, однак й тут готується до боротьби чеська буржуазія і пролетаріат.

Зовсім окреме місце серед народів (?) бувшої Австро-Угорщини займає Галичина (автор думає Східна Галичина). Це край вбогий (?), промісл мало розвятий, пролетаріату майже нема. „І тут нам прийде стрінутися справді з дивним фактом — браком національної буржуазії з одного боку і різким національним рухом серед селянства з другого“. Галицьке селянство ділить большевицький теоретик на три класи: а) заможні („кулаки“) з 10—15 морговим господарством, головню на галицькім Поділлі (5—6 прц.); б) середно заможні при границях Волинської і Подільської губерній та на Підгір'ю (30—32 прц.) і в) малоземельні з простором з і менше моргів землі (до 45 прц.) і безземельні і фортал в (до 15 прц.). „Та вся ця верства в теперішній хвилі сильно зєдинена спільною боротьбою за національне освободження. Маючи в себе поміщика-Поляка торговця-Жида, галицьке (роз. українське, котрого то слова автор слідом російських чорносотенців постійно оминає, заступаючи його терміном „галицький“) стояли штучно (?) по стороні своєї інтелігенції, котра всю революцію від її початку до теперішнього часу вела в формах не класової боротьби, а національного самоознаєння“. — „І нерозумно (підкреслення автора), що галицька інтелігенція, котра вироста виключно з селян-

ства, як тільки одержала образования, змагала в тій або іншій мірі посіяти національну ворожнечу між Поляками і галицьким селянством, що силою економічного панування Поляків носила в деякій мірі класовий характер“. Поминаємо, що це не відповідає фактичному становищенню річей, а з другого боку кожна гноблена нація намагається перш усього скинути національне ярмо, що є рівнозначне з економічним визиском. На доказ, як „неумудрено“ поступала галицько-українська інтелігенція приводиться огидну брехню, що в перший період революції галицькі селяне за покотом різали Поляків („повальная резня“). Але большевицький публіцист є настільки благородний, що ще й оправдує цю свою огидну видумку, бо „наильна польонізація не могла не дати тих вислідів в момент національного підйому і війни за створення своєї державности з боку Галичан. Польські школи, в котрі втягано і дітей галицького селянства, носили явні шовіністичний характер“. Як бачимо, то большевики, вступаючи в границі Східної Галичини, мали на меті боронити Поляків перед „насиллям“ з боку галицького населення. Всеж такі подібний метод виховання дітей, розуміється, викликав відпир Галичан (нова назва на означення нашого народу) і наслідком того явився мимовільно сильний союз інтелігентів з селянством. „І та єдиність, зв'язь між селянином, робітником і галицьким інтелігентом особливо в ярких формах зазначилася в періоді відступлення галицької армії із своєї території. Мені приходило приглядатися, як галицьке офіцерство, інтелігенція і навіть попи (що за дивний випадок?) перемінювалися в звичайних няньок жовнірів в періоді висипного тифу в галицькій армії. Не рідкі бували випадки, що коли сотня захоронувала висипним тифом, то цілий командуючий склад і перебуваюча там інтелігенція були санітарами жовнірів, і праця носила тоді характер самопожертвування. Інтелігенція заражувалася і вмирала на становищі санітаря. Те саме приходилось спостерігати з боку жовнірів у відношенню до своїх командантів. І треба сказати, що все то діялося без примусу з гори“.

Видавши таке наскрізь вірне і гідне найбільшої похвали свідство українській інтелігенції і селянству Східної Галичини, автор цієї сакраментальної, якщо ходять о її принципівості, статті — зазначає: „Саме собою розуміється, що галицька інтелігенція, як і кожна інша, хоч не представляє для нас економічно ворожої класи, однак по своїй суті вона глибко дрібно-буржуазна і міщанська“. Вона може бути „держити тепер курс на соціальну революцію, однак не на революцію саму по собі, тільки — на її думку — як на нову можливість при помочі большевиків сконструувати дрібно-буржуазну суверенну державність Галичини“. Всеж таки він побожується, що в разі опановання Східної Галичини большевиками „величезна більшість міщанськи настроєних піде на село мучити селянина і заводити отаманщину, бо з розвитком соціальної революції вона втратить економічні, чисто міщанські прикмети привілеїв, установлених за нею на основі одержаного образования і чинопочитання(?). І тільки незначна части-

на буде чесно і вірно працювати в наших рядах“. При установленню радянської влади прийде стрінутися з небезпечкою занесення міщанського елемента в адміністративні і партійні ряди большевиків, а той елемент міг би відіграти рішачу роль в повстанню контрреволюції. Перед приходом большевиків польська буржуазія втіче, жидівська піддасться пролетарізації, єдиною величиною, з котрою треба звести найбільше завзяту боротьбу є галицько-українська інтелігенція. І тепер автор радить, як — повести „самую жестокую боротьбу“ проти української інтелігенції. Отже: „на самім початку треба звернути на неї найбільшу увагу і повести безощадну і отверту боротьбу з інтелігенцією, вибити з її рук довіря селяни-

на, поділити її на верстви (расслоїть се), покористуватися явними і тайними симпатіями до міщанського комфорту, як до продукту польсько-шляхетського виховання. Також невідклично треба прийняти міри задля дискредитовання інтелігенції в очах пролетаріату і селянства, користуючись багатим досвідом Петлюрівщини і останньої зради частини Галичан, одурманених своїм інтелігентським офіцерством вже в рядах червоної армії“.

Коротка програма, але ясна!

Пам'ятайте про пресовий фонд „Української Думки“! Жертви проситесь слати до Криєвого Союзу Кредитового у Львові (Ринок Ч. 10.) на біжучий рахунок „Української Думки“.

Політика Англії супроти Росії і справа України.

Під таким заголовком „Victoire“ з французького кореспондента, відомого російського публіциста Дюна, в якій сказано:

Під цю пору Англія веде нову політику у відношенню до Росії. Визнання Совітського уряду відложено. Нова політика Англії бажає створити під своїм обистим протекторатом ряд республік, положених при березі Чорного моря. На рлі тих республік стоїть Грузія, яку в Лондоні називають „неправою дочкою Англії“.

Однак новиною дня є зміна політики супроти України.

Події останніх часів принесли зі собою ці зміни закордонної політики — пише кореспондент часопису „Sunday Times“: Англія як давніше не хоче вмешуватися в справи Росії, однак жеде на те, що напрям подій назасть її під цим оглядом рішачу роль. Надходить час, коли совітський уряд під впливом внутрішнього розвалу і напору зовні буде змушений зрестися своєї влади. В цім випадку можливе, що Росія станеться жертвою анархії, яка спричинить реакцію. Зрозуміле, що Англія не може симпатизувати з реакцією й тому мусить втрутитися бодай частю в Росії, в якій

буде можна створити демократичний уряд. Поміжати цій зборотній часті б. російської імперії, Англія може також допомогти та забезпечити там свої впливи.

Щею здоровою частю б. російської імперії є Україна, якої людність вже виявила свої противбольшевицькі погляди та свої щирі змагання до створення демократичного уряду. Англійське правительство може сприяти Врангелю тільки в такім випадку, як Врангель визнає незалежність України. В цім краю, повнім мінеральних багачтв і зерна під проводом Англії може в найближій будучині запанувати лад і коли англійський вплив закріпиться в Києві, тоді імперіалістичні тенденції московського уряду, що виявляться по упадку большевиків, дуже значно зменшаться.

В останніх часах — сказано далше — Англія бачучи, що большевики її ошукують, старалася змінити свою політику супроти Росії через визнання незалежності України. Україна сягає по береги Чорного моря і тому дороги, що ведуть до неї, находиться цілковито в руках Англіїців.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередню свою адресу.

Довкола війни і мира.

Польські донесення з Риги. „Газ. Веч.“ доносить, що дня 7. ц. м. вечером розпочала свої праці редакційна комісія мирового договору, і висказує погляд, що польсько-російська границя (може демаркаційна лінія? — Ред.) йтиме Діною до Дієни, східною границею вилеської губернії, бігом Уши. Східною границею повіту Рівне, рікою Корчик через Острог, Лановець і далше здовж Збруча.

Цю демаркаційну лінію бере „Газ. Веч.“ за границю лівію і тішить, що Польща позискала тим способом (рахуючи від лінії Керзона, однак не вчисляючи Галичини) около 150.000 квадрат. кілометрів. На основі статистики „Газети Вечорної“ мають там Поляки „зглядю більшість“, бо є їх аж 1.300.000, далше 1.200.000 Білорусинів, 910.000 Українців, 584.000 Жидів і около 500.000 Росіян, Чехів, Німців і інших народностей.

Підписання протоколу — несподіванкою.

ПАТ. доносить з Риги: Вістка про підписання протоколу, що заповідає підписання прелімінарів, була несподіванкою не тільки для деннікарів, а також для цілої делегації. Телефонічний уряд облягали кореспонденти. Умови тримають в тайні.

Мир в грудні?

Як доносить „Газета Варшавська“, дня 7. ц. м. рада польських міністрів радила у Варшаві над справами зв'язаними з конференцією в Ризі. В польських політичних колах панує переконання, що оконечне підписання мирового договору наступить щойно в грудні.

Делегати англійських робітників на конференції в Ризі.

Як подає „East Express“, голова совітської мирової делегації Йоффе одер-

жав від Крассіна телеграму з донесенням, що Льюїс Джордж поручив видавати паспорт на візді до Риги представникам англійських робітників Адамсоуви і Парлелюму, делегованим англійськими робітничими союзами.

Ширіть широко народний часопис
Українська Думка

З польських справ.

Боротьба з анархією.

Пресовий відділ польського міністерства військових справ подає: Дня 6. ц. м. в порозумінні з начальною командою видаються слідуючі зарядження в цілі радикального поборовання масово-поширюючихся грабіжних, пліндрованих і безправних ревізій, повнованих жовнірами на цивільному населенню.

В відділах підчинених начальній команді твориться при кожній дивізії, зглядно самостійній бригаді, яка має свої полки, при командах етапних і генеральних округах, при кожній команді району, утворених приказом з 23. липня 1920. ч. 8290 движимі слідчі комісії для переслідування військових осіб, які допустилися грабежів, пліндровання, зглядно безправних ревізій, Зложені вони з одного старшини жандармерії, одного старшини судового корпусу і відповідної кількості рядових жандармів, означеної дотичною командою. VI. відділ міністерства військових справ, доповнений в міру потреби особовий склад експозитур чи наглого судівництва. Згадані команди визначають негайно особовий склад движимих комісій і донесуть про виконання того зарядження з поданням особового складу комісії. Завданням комісії є можливо скоро удатися на місце поповненого надужиття, евентуально переведення енергічних і поспішних до ходжень, арештування винувників і відставлення їх перед нагли суди. В тій цілі віддають дотичні команди до диспозиції кожної движимої комісії і особовий самохід, один тягаровий, зглядно відповідну кількість підвод. Приділена до комісії ескорта має бути узброєна, крім ручного оружя, в один скоростріл.

Увільнення студентів з війська.

„Кур'єр Варшавський“ пише: На вчорашньому засіданню військової комісії п. Ліберман інтерпелював міністра війни в справі звільнення академічної молодіжки з військової служби. Міністер відповів, що ця справа станеться актуаль-

ною з хвилею підписання перемир'я, в кожному випадку з днем 1. падолиста пічнетися звільнювання академічної молодіжки.

Посол Заморські характеризує...

„Слово Польське“ приносить іще один причинок до характеристики польського уряду, що вплетений з інтерпелляцію посла Заморського був в тому часописі сконфіскований, а відтак допущений до друку. Читаємо там:

„Тепер якийсь збудований безцільністю панок, щоби помазати, що даром посади не займає, видає приказ відбирання від цивільного населення предметів військового походження. Отже здирається з хребта утікача військового блюзу тоді, коли через невияснену легкочудність полишено в Білосточі 80.000 метрів військового сукна для вжитку большевиків“.

„На границі тої землі над Збручем має стояти польське військо, хто знає, як довго. Заведено в нас систему, що військо живиться продуктами краю в якому стоїть. Це вбивча система не тільки для дотичних околиць але й для цілої держави. Коли військо пічне жититися ревізіями в населення, що гине з голоду, це населення не тільки зненавидить Польщу, для якої стільки витерпіло, але пірветься до розпучливих діл“.

Проти сенату.

Варшавська рада робітничих делегатів вирішила прокляувати дня 18. ц. м. загальний штрайк як протест проти введення в польську конституцію сенату. По заявам ради робітничих делегатів, ухвалення сенату було би обидою демократичної ідеї і провокацією зверненою під адресою польського робітництва.

„Журнал д' Польонь“ пішов на пасок.

„Газета Варшавська“ доносить з Парижа, що часопис „Журнал д' Польонь“ продано промисловцеві Левенфельдови що живе в Парижі.

Дописи з краю.

З Дрогобиччини.

Над Дрогобиччиною тяжить рука комісаря староства п. Корчинського. Він має рішачий голос в українських справах. Староста в цім напрямі сповнює сліпо волю п. Корчинського. Ще в минулому році заявив п. К., що як довго він в Дрогобичі, ні одну з українських інсти-

туцій не дозволить відновити. І додержує слова. Не вдалося досі роздобути дозволу навіть на відчинення касина. Ще й досі держить п. Корчинський понад сто людей конфінованих, між ними сеніора української палестри, д-ра А. Горбачевського.

По селах господарують наставлені

В 1.

Національні чинники.

(На біжучі теми).

В останніх числах завіщеної „Громадської Думки“ було помічених кілька статей на тему національної свідомости. Поміщено там для освітлення наших останніх великих подій і деякі фрагменти інтересного документу бл. п. М. Євша на про національне виховання. А зроблено се тому, що це його нариси щось далеко більше як звичайне роздумування. Бо це першої якості документи очевидця на наші найсильніші і найвисші капітали, якими все були і є — розуміння своїх інтересів й любов свого.

І в сім обявленню — як сказано — не було ні пересади, ні неправди. Бо бл. п. ш. автор належав до тих талантів, що не губилися в блудних ілюзіях, а все з широким розмахом унімали найреальніші житеві проєкції, а його прямий характер все знав одно енергічне хотіння — служити необлудно йно великій народній справі.

І його погляди на наші духові не достачі у великий час, се — се собі йно ширим серцем мимоходом ловлені спостереження — це є глибок, набуті великим начитанням, особливо в німецькій літературі і звідтам перенесені соціологічні і суспільницькі проблеми.

І-я, продовжуючи свої на ту тему міркування, подає і дальші прецінні авторів ідеї на згадані справи.

До цілковитого відродження, до бажаної політичної свободи по переконанням ш. письменника нарід може тоді дійти, коли вихідною точкою національно культурного виховання поставити поглиблену істоту „свого я“. А щоби іно бажану цілі досягнути, треба конечно основнішої культиватії власної індивідуальности. Та одначе не треба знов думати, що таке поставлення справи має щось спільного з тривіалізмом сліпого шовінізму. Зовсім ні! Се є новий напрям в педагогії, який стремить до різання дійности, який хоче пізнати реальний світ та його моральні сили через научне порівнюоче відношення свого я до широкого і ріжнородного круговороту так явищ природи, як і людської творчости.

Коли приміром центром пізнання історії світа зробилося свою власну історію, то тим самим се не буде ані пересадою для своєї історії, ані не буде занедбанням історії чужих культурних народів.

Знаємо добре на примірі теперешніх часів, як наша доля є залежною від скомплітованих впливів і інтересів народів майже цілого світа. І чиж хочачи добре пізнати свою історію, не мусимо може ще більше пізнати історії та інтереси сильніших культурних націй? Так було давніше, так є і тепер. Се є новий глибший інтензивніший спосіб пізнання світових правд для себе через себе.

Через сей новий метод підноситься своє занедбане „я“ до вищої рівнорядної научної величини з другими, через се угорожанюється і космополітизується

п. Корчинським сільські комісарі зі своїми прибічними радами. Всі ці місця обсадив п. Корчинський своїми людьми.

Як ілюстрація нехай послужать отсі факти:

В Тустановичах ком. Кобат назначив Тустанівському, людині, що навіть не має власної хати 1000 марок на примусову польську позичку і загрозив, що коли не зложити тієї суми, так стягне з нього 100.000 марок.

В Бани котівській комісар Ярош (лісничий), ревіруючи худобу, платить за штуку 100 (тисячу) марок.

Тепер в повіті на порядку деннім ревізіція біля, худоби, збіжжя і стягання на позичку.

Про надужиття при цій нагоді другим разом.

XI Конвенція У. Н. С. у Філядельфії

Дня 11. жовтня відбудеться у Філядельфії XI. Головна Конвенція Українського Народного Союзу Зєдинених Держав північної Америки з такою програмою:

1. Отворення Конвенції Головним Предсідателем У. Н. С.

2. Справоздання Верифікаційного Комітету.

3. Вибір предсідателя Конвенції, двох заступників та двох секретарів.

4. Вибір отсих комісій:

а) Комісії просьб і скарг з 5-ох членів;

б) Комісії виборчої з 5-ох членів до переведення виборів Головного Уряду У. Н. Союзу;

в) Комісії пресової з 3-ох членів для інформовання місцевих часописий про справи організації і про її цілі.

5. Справоздання головних Урядників У. Н. Союзу.

а) Справоздання головного предсідателя У. Н. Союзу;

б) Справоздання головного місто предсідателя У. Н. С.;

в) Справоздання голови. містопредсідательки У. Н. С.;

г) Справоздання голови. Рекорд. секретаря У. Н. С.;

г) Справоздання голови. фінанс. секретаря У. Н. С.;

Сьогодня згадаю ще щасливого ксьондза Недзялка з Лисовиці. Він одержав з Ради повітової 1 і пів вагона вівса, який був призначений на засів для повіту. Той сам кс Недзялек перед большевицькою тривоогою мав чотири корови. З ними втік на захід. Тепер має 42 — і ніхто йому не ревірує. Про спосіб надбуття ріжні версії кружляють.

М. Лімницький.

Здержуємо висилку

15-ого с. м.

всім вл. Передплатникам, що не ввплатили передплати за жовтень.

д) Справоздання голови. касієра У. Н. С.;

е) Справоздання Завідателя „Свободи“;

ж) Справоздання голови. Контрольної Комісії.

6. Справоздання шконтруючої Комісії.

7. Дискусії над повисше згаданими справозданнями.

8. Назначення висоти бондів і платні головних урядників У. Н. С.

9. Вибір головного уряду У. Н. С.

10. Справа органу „Свободи“.

11. Справоздання статутувої комісії, дискусія і ухвали.

12. Справоздання комісії просьб і скарг, дискусія і ухвали.

13. Внесення і ухвали для добра організації.

14. Назначення місця на слідуючу конвенцію У. Н. С.

15. Замкнення конвенції.

Просимо негайно вирівнувати передплату за Жовтень щоби не було перерви в висилці.

За куліс Тимчасового Самоуправного Виділу.

Перед кількома місяцями місце розв'язаного Виділу Краєвого заняв Тимчасовий Самоуправний Виділ, в яким перевагу мають „поступові“ партії — людвці і соціалісти. Здавалось, що зі зміною осіб наступить також зміна режіму відповідаюча поступова, на який так часто покликаються деякі польські круги. Але хто би так думав, той грубо помиляється. Ось зразки поступовання Тимчасового Самоуправного Виділу:

Рах. Радника Виділу Краєвого п. Б. Українця, перен с Т. С. В. в стан спочинку тому, що він смів сумніватися в

приватній розмові зі своїм товаришем п. Г., чи сей случайно не помиляється що до ідентичности п. Гр., маніпуляційного урядника Т. С. В. що до котрого п. Г. підніс закид знущання над інтернованими Поляками в часі української влади в Галичині.

В тій дрібниці доглянув Т. С. В. тяжку „провину“ п. Б., яка має полягати в тім, що він мнимо впливав на п. Г., щоби цей перед комісією Виділу Краєвого не зізнавав на користь п. Гр. За таку „провину“ викидається сивоволосяго урядника, обтяженого рединою, на

себе до вищої рівнорядної з другими категорії. Отже перш усього пізнання себе, своєї історії, своєї літератури, своєї землі а доперва в звязи з ними наступає пізнання чужих...

Бо — як розумує автор — „якогось нагального виховання, виховання не національного, яке могло би в одній мірі заспокоїти всякі національні типи і характери, не нарушуючи їх духової різновати та не затираючи їх індивідуальности, нема. Коли Англіїці, Французи, Німці, Москалі, Поляки і т. д. говорять про виховання, то — очевидно — мають на думці тільки таке виховання, яке відповідало би вповні їх національним потребам, культивуало би вповні йно їх позитивні національні прикмети та зберігало зміст їх національної психіки, а не убивало його.

Коли давніше клясовий устрій умів для надання собі сили свій націоналізм роздувати до патріотичного шалу, коли для нас давня клясова Москва або Польща були руїни і жорстокі безглядні, то далеко безглядніші будуть людвці держави, олерті на широкій матеріальній і духовій підставі. Тому й для конечної практичної рівновати і ми Українці мусимо здобутися і піднесення своєї власної свідомости і своєї культури. В такім менше більше дусі розумує автор. „Бо мечем можемо зазначити границі рідної землі, але, аби вона була наша, треба вложити в неї тахімітм національної енергії, вибити на ній своє п'ятно, якого ніхто не в силі затерти, дати їй такий, а не инший вигляд“.

Щоби зрозуміти дальші авторові слова, тому що в манускрипті бракує одної сторінки, позволю собі дати від себе певну інтерпретацію, згідну з духом дальшого авторового погляду, тим більше, що сей погляд не був не звісний авторови.

Се є одна з основних засад в історії народів, що кожна з великих світових держав, творячи сталний трівкий державний порядок, старається конче для незрушеного автортету звязати свій земський державний авріоль з божим, старається ще якимсь спеціальним культом звязатися з найвисшим еством, себ-то стремить бути божою еманациєю на землі, або що на одно виїде — хоче свої культурні спеціальности, впливаючі з характеру національного генія лучити з запозиченою божою місією.

І в тих державах, де церков є більш національною, там де вона є більш орудієм в руках власного правительства, там твориться свідомо для угрунтовання всесильної національної гордості культ спеціальних місій народу... Приміром погляд, що Москва є другим Єрусалимом, що вона є спадкоємницею Візантії, що Москалі є народом богоносцем, (одиноким нарід, що репрезентує божу ідею на землі, що носить правдивого Бога в серці), сей погляд і переконання було занесене і заціплене там для політичних цілей вирафіновано хитрим Греками і балканськими духовними агентами по заняттю Туркми їх держав.

Одначе це глибоке поминання потреби скріпити свою національну гордість такими середниками тому було радо акцептова-

брук без апеляції і рекурсу. — Ще краще поступив собі Т. С. В. з п. Пр., возним, якого переніс в стан спочинку за провини, які військовий суд у Львові по переведенню строгого слідства узнав за неіснуючі, а в слід за тим заставив карне поступовання проти п. Пр., а самого п. Пр., якого невинно видержано два і пів місяця в арешті слідчим випустив на волю. Скоро отже військовий суд, який розпоряджає безперечно ліпшим апаратом слідчим, застановив до кодження і п. Пр. не потягнув до карної відповідальності, Т. С. В. що не розпоряджав ні в десятій часті доказовими средствами, які були ужиті у військовій суді, видав наведене рішення, опираючись на незаприсяжених візваннях людей, що жили в незгоді з п. Пр. Так

поступає найвища автономічна власть краю зложена з „поступових“ елементів, серед яких засідає також оден Українець, віцепрез. Намісництва п. Децикевич. Знаючи п. Децикевича як незвичайно широкій відданого нації справі, не сумніваємося ані на хвилину, що він нічого не залишив, що зміряло би до справедливого порішення згаданих справ, але мабуть зівстав в тих справах переоголошений через своїх „поступових“ товаришів.

Присилайте передплату на місяць Жовтень.

Адреса: „Українська Думка“ Львів, Ринок 10/Л.

РІЖНІ ВІСТІ.

На тему чесько-українського союзу.

Краківський „Напшуд“ (ч. 239 з 8 жовтня 1920) пише: „Орган Врангліців „Новая Росія“ доносить під заголовком: „Унія Чехо-Словаччини і Галичини“:

„Міністер закордонних справ Чехо-Словаччини з одного, і диктатор Галичини з другого боку, підписали умову, якої головні точки такі:

1. Петрушевич, як диктатор Галичини, годиться на унію з Чехо-Словаччиною.

2. Диктатор Галичини дає право першества чеському капіталові користати з нафтових дрогобицьких і бориславських жерел.

3. Уряд Чехо-Словаччини компензує за те диктатора 25 мільонами чеських корон, з яких видається як зачет 2 мільони при підписанню умови“.

Остання точка сього „догвору“ свідчить про його більше сензаційний як поважний характер.

Лист Савінкова.

Варшавський „Наруд“ містить такий текст письма голови російського політичного комітету у Варшаві, Савінкова: „До ген. Вранглія, Гірса, Горлова і Махрова.

Нота українського уряду, спричинена приїздом на Крим, Мокротуна, Могиланського, Гербея і Кстяківського надзвичайно погіршила справу. В тому приїзді, а також у приїзді Гурка, Коковцева, Вишнеградського і інших, Україні добачують відступлення від засад вилонених в декларації Струве з дня 20, липня ц. р. в напрямі політики Денікіна в національних справах, а також зазначення здецидованого монархічного напрямку вашого уряду. Наслідки української ноти можуть бути дуже шкідливі. Недовіра України починають поділяти Естонія і Латвія, в їх сліди можуть вступити також інші народи, які відділилися від Росії.

„Вважаю konieczним для польсько-російського порозуміння, як також для піддержання боротьби проти большевизму, цілковите виповнення усіх точок декларації Струве. — Савінков“.

не і плекане московським правительством, бо воно було корисне і не було чуже. Щось подібного воно переняло в спадщині і по Києві. І завоєвницькі держави, хоча цілком поконили і розложили якийсь підбитий народ, стараються все в першій мірі знищити його центральні огнища культу, коло яких будувалась нація і держава. Задля того Андрій „Боголюбський“ грабив з національних святощів Київ, задля того Катерина нищила Січ Запороже, задля того так дуже Запорожці вберігали чудотворну — традиційну ікону Матері Божої і, опускаючи чи Січ вивезли і сю для себе і народу найбільшу святощ, уміщуючи її на Атоці чи де там, аби в слухний час зроби́ти з неї національний культ і воскресити свою ідею).

„От геназа думок про спеціальну місію окремих націй.

Тому — каже ш. автор — Поляки зробили себе „Христом народів“, Москалі „народом-богоносцем“ і сказали собі, що їх ціла історія нічого не обходить, оскільки не обертається докола їх справ. Ми — продовжує автор — хотіли гоказати свою власну „історичну свідомість“ і сміялися з тих „екстравагантний націоналізму“. — Але, йдучи консеквентно, му сіли в першу чергу убити у себе дома всякі національні „химери“ та „утопії“ і жоглумитися над „так зв. народною душею, про якої існування нам соціально „нічого не говорить“.

Приготовання Поляків до повстання на Гор. Шлеську?

Гор. шлеські німецькі часописи доносять, що німецька плебісцитова комісія внесла меморіал до аліянської комісії в Ополью, в яким сказано, що Польща пригтовлює нове повстання на Гор. Шлеську. В деяких місцевостях мали вже появилися польські повстанчі відділи, які має підпирати польський уряд. — Польські часописи це заперечують.

Актовці проти Поляків.

Польські часописи жалуються, що литовський уряд розвинув в останніх часах незвичайно острі і прикрі репресії проти Поляків, головно в областях Гродна і Вільна. Полякі арештують, в першій мірі великих землевласників і молодіж, яка тікає і укривається по лісах.

Стріча Петлюри з Савінковим.

„Газ. Пор.“ доносить з Варшави, що в найближчій тижні має наступити у Львові стріча от. Петлюри з головою російської політичної комісії у Варшаві Савінковим. Ця стріча має на меті обопільну виміну думок в справі становища України до російської демократії, яку репрезентує Савінков.

Большевики про Польщу.

Як пише „Газ. Пор.“ італійський соціаліст Сераті заявив, що совітський уряд дійшов до переконавання, що з огляду на становище більшости польського народу, яка є проти большевизму, не можна рахувати на поміч комуністів у внутрі Польщі. Польщі треба або накинути комунізм з гори, або цілковито з сього зрезигнувати.

Російські Жиди підпирють Савінкова.

У Варшаві — як доносять часописи — відбулися збори представників жидівської людности б. російської імперії, на яких були присутні Савінков і ген. Балахович. Вони зобов'язали протиділати погромам на жидівській людности, натомість представники Жидів обіцяли підпирати акцію Савінкова.

Іронізує б. п. автор з наших задніпрянських теоретиків тай — як здається галицьких соціальних доктринерів. Через се, що ми не вміли бути собою, ми стали послідними, зійшли до ролі... не здібних до власної ініціативи. Через се „наші світла“ погасили, тому так темно на тій дорозі, якою ми пустилися тепер йти... Запалити світло, (піднести національну справу) се значить у нас „зрадити себе“.

І автор кидає важні думки: „ми мусимо також мати якусь місію, коли дійсно рішилися бути вільними, мусимо національну ідею поставити в основу виховання укр. покоління, мусимо національну ідею піднести до авреолу нової релігії — впровадити її в кров“. Як кожда релігія має своїх святих, так до думки ш. автора мусить бути „культ національного героя“ і героїв. Як видимо, пригадає ш. автор піднесенне неб. Драгомановим се знане — а полишене без відповіді питання: Україно, де твої фенії?

Проте, аби бути самостійним народом — кличе б. п. автор: „мусимо вже раз поверити в дійсність України, мусимо на свою теперішність глянути з історичної перспективи: пробудження і втворення історичної свідомости, освідомлення та показання історичної ролі нації мусить бути найголовнійшим завданням національного виховання“.

(Конєпъ буде.)

ОСТАННІ ВІСТІ.

Телеграми польської телеграфічної агенції (ПАТ)

Звідомлення польського генерального штабу з дня 8 жовтня 1920.

Варшава. Наша північна група обсадила Осмяни і Соля, перетинаючи так залізничний шлях Молодечно Вильно. На литовському пограничу, не зважаючи на перемир'я з 7. ц. м., Литовці знова атакували наші становища під селом Малюка. Литовська стежа перейшла лінію ріки Меречанки. — Н. к. п. в.

Комуніат Вранглія.

Царгород. По останньому урядовому звідомленню ген. штабу армії Вранглія, здобули війська південно рос. правительства Маріуполь, центр до нецького вуглевого басейна, причому взято більше як 10.000 полонених.

Російсько-англійські переговори.

Париж. Вольф „Дейли Мейл“ довідується, що російське правительство дало вже відповідь англійському правительству на ультимат предложений минулої неділі. Красін одержав повноваження до переговорів в біжучих політичних і торговельних справах. Часопис зазначає однак, що навязання торговельних переговорів викликало в англійському кабінеті ріжничі погляди. Красін явився вчора в уряді загр. справ.

Друкарський страйк в Берліні.

Відень. Радіо. З Берліна доносять, що страйк в друкарнях триває далі.

Таке Йонеску про малу коаліцію.

Ліон. Радіо. „Пті Парізієн“ містить заяву румунського президента міністрів Таке Йонеску, який тепер перебуває в Парижі. В справі малої коаліції заявив він, що вона буде сотворена в найближчому часі мимо деяких труднощів. Були щоправда деякі труднощі між Польщею і Чехословаччиною, та завдяки Франції їх усунено. Справлішний мирний і згідний настрої проявляє 5 держав, котрі мають невдовзі в тісній контанті з Францією, Англією й Італією утворити також мировий блок. Мала коаліція без сумніву улекшить праці Англії, Франції й Італії.

Французська преса про перемир'я.

Париж. Часописи широко обговорюють заключення перемир'я між Росією

і Польщею, висловлюючи при цьому переконання, що переговори доведуть до скорого заключення мира. Однак багато часописів скептично приймають нечайну російську уступчивість, пояснюючи її прикрим положенням, в якому є червона армія та неможливістю переведення зимової кампанії. Часописи питаються, чи правительство Леніна не переконалося, що би якнайскорше скінчити з переговорами, щоби ставити опір зростаючій небезпеці наслідком успіхів Вранглія і захитаного й так існування большевизму. „Гольбоа“ висловлює жаль ізза цього, що Польки передше не заключили договору з Вранглем, та сподіється, що подрібні договори унеможливають совітам зачати евентуальний наступ. „Фігаро“ думає, що офензива проти Вранглія не може початися перед весною, але Врангель пригтований на всі можливости. Тому союзники обмежуються лишень до уділювання йому рад. „Пті Парізієн“ зазначає, що небезпека, на яку наражений є Врангель не є зовсім ілюзорична та що само сконстатованя такої небезпеки повинно вистарчити до цього, щоби поробити всякі заходи. Далше констатує цей часопис, що Поляки не можуть не заключити перемир'я, коли Москалі предложили услів'я можливі до прийаття. Можна надіятися, що пороблено всі заходи, щоби перешкодити евентуальному повороту большевицької офензиві. „Еко д'Парі“ є думки, що перемир'я слід переловсім уважати за хвилиний відпочинок для большевиків, котрі уступають, щоби ліпше пригтовитися до нападу, однак Поляки, на думку цього часопису, пороблять усе, щоби червона армія не могла звернутися цілою силою проти Вранглія. Франція не допустить до ізоляції Вранглія „Ль Авенір“ вказує, що большевизм і германізм все стремітимуть до нарушення мира.

Франція проти Росії.

Париж. „Ліманіте“ догадається, що треба ожидати військової інтервенції Франції в боротьбі проти сов. Росії. Врангель, який тепер є в Севастополі, має одержати запевнення, що французькі війська підпруть його наступу проти большевиків з півдня. Французські воєнні кораблі, що є на Чорному морі і відділи в Царгороді готові до цієї акції.

ВАЛІЙ ФЕЙМЕТОН.

З ДОРОГИ ЖИТТЯ.

З книги могого серця

Ми стрінулися після довгих років невидання.

Була колись мрією моїх весняних днів: Я був тоді учеником реальної школи, вона ученицею школи латинських СС. Венедиктинок. Ми побачились вперше на улиці. Вона мала заплакані очі. (Щось не повезло в школі). Я поглянув на неї. Не підносив рук в гору, та почув в одну мить, що дістався в полон. А опісля все пішло втертим шляхом. Ми познайомилися. Вертали все разом зі школи.

Я жив на одній з личаківських поперецьких, а вона ге-ген далеко, в горішніх сферах Личакова, в самій околиці легендарного дрючка, що відгороджує стару, аристократичну дільничку міста від ординарної голоти „Ялівця“. Моя Донна Юлія була ще „містова“. Її батько крім доньки одиначки мав хату, огорож, а з професії і замилування був різником. Се мене бентежило дещо. Та, Боже милій, толкував я собі. Kazdy орже, як тоже. Зрештою, що тут страшного. Люде не раз людей мордують і се не перешкаджає їм грати ролю в суспільности. А як тут порівнувати людей зі свиньми. А зрештою донька не відповідає за батька, ні за його вчинки, значить, моя Юлія не винна, що батько мордує свині. Так міркував я собі в своїйочу лібералізм. І любив я її, і любила вона мене. І пережили ми ранньої молодости перше кохання.. Я відводив її до школи і приводив зі школи. В неділі і свята ходили ми на перемир'я до костела св. Антонія і до церкви св. Петра і Павла. (Ми йшли собі на уступки). А популудні мандрували на Погулянку, на Пасіки, а то й до Винник, у ліс.

І було все як у пісні професора-поета Масяяка, що

росло моє, пресвяте чуття,
Гей, росло пребагате;

Сів вік як день, як святочний день,
Ой, аж жаль споминати...

А потому розлучили нас зависні боги. Вона дістала двійку і лиху ноту в обичаї, я дістав поправку. Її мати в журливій нараді з сусідками відкрила тайну, попала на мої сліди, розвідала все точно і прийшла пожалуватись до моєї тітки, у якої я був на станції. Радили довго, сперечалися, плакали і присудили, що всьому вина: Я.

Я божеволів з розпуки. Сама гадка, що її не побачу (так заклалась стара) відводила мене від пам'яті. Я хотів вступати до монастиря, до театру, або до уряду податкового, чи якого иншого „Дністра“, я рвав волосся на голові, став писати поезії, проклинав долю, професорів, СС. Венедиктинки, тітку, маму моєї дівчини і весь рід тих матерей Гракхів, що мені затьмили радість життя... Я ходив по Погулянку, читав в голос „Ромея і Юлію“, зітхав і заливався гіркими слезами...

Я тоді пережив свою першу трагедію.

Пройшло багато літ з того часу. Доля кидала мною, а я кидав долею. Своєї Юлії я ніколи не бачив.

Аж оноді занесла мене судьба на міський базар при Бернардинській площі. Я хотів купити вепроу полядвничку, приступив до одної з різницьких кліток і — серце в мені перестало бити. На тлі стіни, на якій мальовничо висіли вепрові шинки, полядвничка, трагічна голова дві-стакільового вепра, солонина, печінки, утроба і серце (ох, те окрівавлене серце!) — стояла моя Юлія. Мало що змінилася, лиш як каже поет „виросла, розвилася, роззянилася“. Властиво не виросла, але розвилася докладно. На вагу, моя давня любов, значно перевищує 100 кг.

Ми гляділи на себе мов остовпілі. Та не видержали. Звитались. Стали говорити і пригадувати Поплила сповідь. Виявилось, що вона знала, що во мною діється.

КРАЄВИЙ СОЮЗ ТОРГОВЕЛЬНИЙ „Народна Торговля“

Львів, Ринок Ч. 36.

Перше місце в кооперації — рахунківість!

Великою перепоною в розвою наших кооперативів був брак підручника до ведення книг українською мовою, що відповідав би діловодству цих світок, узявляючи як найповніше

ріжні случаи їхньої діяльності.

Таний підручник,

до ведення книг в кооперативних господарсько-торговельних і споживчих спілках, вийшов з друку.

Набути можна в інструкторським відділі „НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ“. Там же є до набуття книжки по кооперації, та для діловодства рахунковости. VII 1-3

А в кутку переділки під трагічною свиячою головою сиділа мама мойого чарівного кохання. Сиділа, слухала і крідком позирала на мене.

Ми довго говорили. А коли я взяв з причинком відважену полядицю і відходив, полетіли за мною пестливі слова моєї недослілої тещі:

— А відіш... Я м'яла добри нюх... Ніби то з поржондней фамілії, а пошедл на редактора. Файни м'ялабись з ним долі...

Туберій Горобець.

— Арештовани. В Майдані (пов. Калущ) арештовано учителя Осипа Когута. П. Когут, батько численної родини, досі тяжко бідував без платні. Інспектор Домбровські, який має з ним старі порахунки, не хотів йому дати посади. Тепер його арештовано і вивезено під замітом, що він „робив повстання“. — В Перегінську арештовано ліничого Криницького.

— Неодля української преси. Вчора донесли ми про закриття перемиського „Українського Голосу“. Сьогодні одержуємо письмо з Перемишля, в яким нам доносять, що „Український Голос“ завішено на протяг одного місяця. Вироку редакція досі не одержала, однак мимого сього 31. ч. заарештовано на машині, наражаючи редакцію на великі втрати.

— Судова розправа проти лікаря українських військ д-ра Петрушевича відбулася дня 9. листопада ц. р. Обжаловують його о „udział w okrucieństwach, jakich dokonywali Ukraińcy w Kosaczowie“.

— Невий „дух“ в перемиській українській гімназії. Доходять до нас чутки, що в перемиській гімназії, яка досі мала найліпшу славу в суспільности, щось зачинає псуватися. Іменно між учителями найшлося — на жаль — кілька одиниць, які почули нараз в собі покликання остуджувати в молодіжні надмірний патріотичний запал. Багато перемиських учеників пішло в 1918 і 1919 р. в ряди української армії, щоби своїми трудами й кровю дати доказ, що не надармо співали „душу-тіло ми положим“. Многі не вернуть вже до школи, бо віддали буйне життя за Україну; деякі вертають, а щоби не поривати звязків зі школою, голосяться до вступних іспитів. Та тут же їх прикра несподіванка. Справді не попадають на Медузу, ні на Кербера, ні на інші клясичні страхіття, але за се мусять вислухувати прикрих увар пана професора від греки. Пан професор просидів сей гарячий час спокійно в Перемишлі, дебютував при зеленім століку в каварні „Варшава“, (раз — що правда — скакав з першого поверха, але се не було за вітчину!), а тепер, коли ученик оправдується, що не міг ліпше приготувитися, бо був на Україні, відповідає: „Мене се не обходить, я тебе там не слав!“ — Містимо сю нотатку керуючися засадою: „Amicus Plato, sed magis amica veritas і думаємо, що строгий пан професор (і його одномишленники) будуть на будуче більше вирозумілі для нашої молодіжки, тим більше, що в червні вислухали просьб і аргументів чужої молодіжки з Дрогобича й Борислава. Коли до кишені промовили тамті аргументи, нехайже й до серця промовлять терпіння нашої молодіжки.

— Одна українська соціально-демократична партія „Вперед“ пише: „Газета Вечорна“ пускає в світ сплетню, що є якісь дві українські соціально-демократичні партії: закордонна і галицька, чи якась инша, щоби в цей спосіб дезорієнтувати українську публіку. На це заявляємо, що нема ніяких двох, чи трох українських соціально-демократичних партій, але є тільки одна українська соціально-демократична партія, яка не янає ніяких кордонів, а якої начальною інстанцією є всеукраїнський соціально-демократичний конгрес, а в міжчасі центральний комітет У. С. Д. Р. П.

— Розв'язання IV. року семінарії в Самборі. В Самборі розв'язав директор учительської семінарії класу IV. року без ніякої провини зі сторони учеників тої класи. Всі вони числом 12 позбавлені можности покінчити свою науку та є приневолені в инніших тяжких часах шукати инших заведень, де моглиб приготувитися до іспиту зрілости. Для лек-

шої розв'язки того загадочного поведіння п. директора подаємо, що на 12 учеників тої класи, було 10 Українців, 1 Поляк і 1 Жид.

— Нарешті. Магістрат міста Львова подає до відома, що Д. О. Г. Львів наказом з дня 17. вересня 1920 ч. 12748 т. 17486/1 зарядило звільнення від робіт робітників, покликаних до військових чинитиб та відставлення їх до повітів, з яких походять. Наслідком сього зарядження, дальші реклямації покликаних до воєнних чинитиб є безпредметові, а всякі інформації та вяснення уділює IV Департамент магістрату у Львові, ратуш III. двері ч. 98.

— Війткові згляди. Війтковими зглядами краєвої Ради шкільної тішиться п. С. Твердохліб. Перенесений зі Стрия до Самбора одержав платну цілорічну відпустку, мимого розпорядку п. міністра просвіти, який каже, що відпустка може бути уділеною найдовше на 3 місяці.

— Жертви війни. На основі статистики американського Червоного Хреста у світовій війні полягло загалом 9,819,000 людей, наслідком збільшеної смертльности, бльокади і пошестей померло 5,300,000 людей. Тому, що наслідком змобілізованя загалом 56 мільонів мушин поміж 20 і 45 роком життя зменшилося число уродин о 20,200,000, наслідком війни число людей зменшилося о 35 мільонів і 319 тисяч.

З літератури і мистецтва.

Видавничий рух на Криму. В часописі „Севастопольській Вестник“ у відділі літературних новин находимо статтю, посвячену оглядові журналів, які зараз виходять на Криму. На цих днях — читаємо там — вийшла з друку перша книжка місячника „Воєнний Вестник“, небаром появиться „Руский Сборник“, за кілька днів пічне виходити „Руский Єженедельник“, друкуються і небаром підуть в розпродаж перші книжки щомісячних журналів: „На кануне“ і „Биліне годи“, нарешті в найблищому часі мають появитися журнали: „Історический Вестник“ і „Русская Культура“. Крім сього видавництво „Святогор“ має випустити три збірки для молодіжки „Юніе годи“, „Отрочество“ та „Родное Слово“. Як бачимо, на маленькому Криму, крім часописів, яких там виходить який десяток два, друкуються аж сім журналів і три видавництва для молоді. Очевидно, ці журнали непомірно дорогі. Вистане, коли звернемо увагу на ціни кримських щоденників. Так прим. „Наш путь“, орган професійної спілки міста Ялти коштує 25 карбованців одно число, „Время“ Бориса Суворіна в Сімферополі коштує 300 карбованців а на залізницях 326 карбованців. Плата за оголошеня вносить 600 до 1000 карбованців за рядок петиту. Як не є, то ціни наших часописів по 3 марки за часописний, а 10 марок за книжковий аркуш виходять казочно дешевизною.

Фрагмент старого Львова. В старинній камениці в Ринку під 24 числом, у вікні першого поверха по усуненню камених віконних обрамовань, що походять з часів ренесансу, показалися старі, цегляні обрамуваня з епохи готики, мабуть з XV. ст. Це відкриття виявило, що сліди старого, готичького Львова не затерлися ще зовсім безслідно. Обрамуння відрисовано та зложено в міських колекціях для майбутніх дослідників архітектури старого Львова.

Вистава акварель Юрія Лукомського. В парижській галерії Лягут відкриється небаром виставка акварель відомого дослідника української архітектури Юрія Лукомського, присвячена архітектурним пам'ятникам Надніпрянщини, Волни і Галичини.

Спис Галичан

померших на Україні почавши від серпня 1919 року при Відській Точці 2/1 (відтак Полева Ліниця 1/3 винці Армейський Львів Шпиталь).

(Далі)

8. вист. Матіяшук Андрій, Пилатківці пов. Борщів, Полева Батерія 2. Бр., тиф, 14.X 1919 в Козятині.
9. стр. Федяшко Василь, Теда ж т.с. Сс.

каль, Скор. Сот. 2 К. Х. Бр., червінка, 16.X. 1919 в Козятині.

10. стр. Породько Іван, Бірки Дол. пов. Львів, 2. К. 10. Бр., тиф, 10.X. в Козятині.

11. стр. Василук Іван, Деревляни пов. Камінка струм, обоз 1. полкуКав. 9. Бр., тиф, 3.X. 1919 в Козятині.

12. дес. Стефанів Василь, громада Тисів, 4. Батерія 2. Армат. Полк. ранений, 16.X. 1919 в Козятині, уроджений в 1890 р.

13. стр. Козуб Федь, Смильці пов. Тернопіль, 1. С. 2. К. Х. Бр., тиф, 2.XI. в Турбові Київськ. Губ.

14. стр. Марчишин Олекса, Кошилівці, Муниц. Валка 2. Бр., тиф, 7.XI. в Турбові.

15. стр. Стецько Ілько, Стрільківці повіт Борщів, Бул. Сот. 3. Г. К., 24.XI. в Турбові.

16. підурядник Глушко Василь, Нова Гребля пов. Ярослав, Штаб 1. Г. К., тиф, 19.XI. 1919 в Турбові.

17. стр. Грохольський Петро, Чабарівка пов. Гусятин, Відсильна Точка 2.I, тиф, 18.XI. 1919 в Турбові.

18. стр. Гульцьо Михайло, Яксманічі пов. Перемишляни, 4. Батер. XI. Бр., тиф, 6.XI. 1919 в Турбові.

19. стр. Слободзян Антін, Глібів пов. Скалат, 2. С. 1. К. 9. Бр., тиф, 9.XI. 1919 в Турбові.

20. стр. Микіч Максим, Селиска пов. Яворів, Скор. сот. 1. К. 10. Бр., тиф, 3.XI. 1919 в Турбові.

21. стр. Костюк Гриць, Корчин пов. Сокаль, Булав. Сотня 1. Г. К., тиф, 19.XI. 1919 в Турбові.

22. стр. Самчук Дмитро, Ржежава повіт Заліщики, 2. С. 1. К. 9. Бр., тиф, 13.XI. 1919 в Турбові, ур. в 1898. р

23. ст. дес. Боднарчук Михайло, Давидківці пов. Чортків, 2. С. 1. К. 9. Бр., тиф, 19.XI. 1919 в Турбові.

(Далі буде).

Оповідки.

Неділя 10. жовтня 1920.

Сьогодні гр.-кат: 19 Н. по Сош. св. Д. — правосл.: 19. Н. по Зел. Свят. — римо-кат.: 20. Н. по Зел. Св.

Завтра: гр.-кат.: При. Харітона. — правосл.: Харітона. — римо-кат.: Плякида мч.

РЕПЕРТУАР НАРОДНОГО ТЕАТРУ ТОВ. „УКРАЇНСЬКА БЕСІДА“ У ЛЬВОВІ.

Саля Музичного Інституту ім. Лисенка (Шашкевича 5).

В суботу 9. жовтня 1920 „Бурлака“, драма Тобилевича (Карпенка-Карого).

В неділю 10. жовтня „Невольник“, драматичні картини зі співами і танцями в 5 діях М. Кропивницького.

Початок о год. 7-й вечером. Ціни місць від 15 до 40 марок. — Билети ранше до набуття в „Нар. Торговлі“ (Ринок 36.), а в день вистави від год. 4-ої попол. при касі театру. 315 3-3

Курс приготавляющий до самнарійної матурі, уладжений У. П. Т. у Львові, розпочинається в понеділок 11. жовтня с.р. Зголосившись ученики (ни) зберуться о 3. години пополудни в дівочій віділовій школі ім. Шевченка при вул. Мохнацького 12. (П. кн. 2. поверх). 320 1-1

Оируни. Відділ Взаємної Помочи Учителів в Станіславові отирає ДІВЧУ БУРСУ. Ум. ви прийаття як і в других Бурсах. Подання приймає Українська Кни арня в Станіславові, вул. Собіського. Устні інф рмації уділяє Товариш Самоверський, управитель школи Шашкевича, будинок української гімназії. Зголошення приймається до 15. жовтня. 295 5-5

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіді).

Хто з повернувших з надніпрянської України знав би що про підх. Гузара Олександр, що в останній часі був при 2. з п. вол. бригаді і в червні с. р. пропав в Проскурові, буде ласкав повідомити Льва Гузара, котара в Галичі. 319 3-3

Дрібні оголошення.

АДВОКАТ Д-Р КУЗИВ ГРИНЬ В ДРОГОБИЧІ шукає рутиняного солідитатора — табулярста. Посада до обияття сейчас 318 3 3

ВПРАВНИЙ ІНСТРУКТОР шукає лекції на селі Зголошення до Адміністрації під Г. С 317 3 3

ХЛОПЦЯ до науки шукає столярська робітня Івана Галайка, Львів, вул. Кентшинського 15. 322 2 3

ІНТЕЛІГЕНТНА ВДОВА обійме заряд домог на селі. Уміє кожду працю. Зголошення під Праця до Адміністрації. 326 1-3

Найкращі у Львові Кінотеатри КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлють тепер з великим успіхом I. і II. епоку небуденного архитвору п. в.

САТАНА.

I. епока: САТАНА, як святий пустельник, аскет і пророк в стариннім ЄГИПТІ.

II. епока: САТАНА яко повірник ЛЮКРЕЦІЇ БОРДЖІЯ в добі ренесансу. XV4-?

МАОБ НИЩИТЬ ХРОБАЦТВО. ПОРІВНУЮЧА ПРОБА МАОК-у з иншими порошками нищення хробацтва виказує, що МАОК не лише переважшає своєю успішністю, бо є одиноким, радикальним средством проти караконів, блещиць бліх, мух, молів, муравлів і т. п., але є ще найдешевий та з'живається о половину менше як инші порошки. 323II) 1-1

СТУДЕНТ УНІВЕРСИТЕТУ шукає лекції на селі. Зголошення до Адміністрації під МС. 327 1-1

НАРОДНЯ УЧИТЕЛЬКА шукає лекції на пополуднев: години, або заняття як касієрка з кавією. Зголошення до Редакції під „Повоуднева праця“. 1-2

ГЛЯДАЮ ІНСТРУКТОРА до двоє дітей, дівчинка з I. кл. і ученик 5 кл. гімн. Зголошення на адресу: о. Орест Мартинович, Явіаніка нижна, п. Турка н./Стр. 324 1-1

БУПЛО МАЄТОК до високости 1,000.000 Mk. на передмісттю Львова з більшим городсм і господарськими будишками. Зголошення Лев Новосад вул. Словацького, фабрика сртоведничої обуви, проти почти. 325 1-2

ОГОЛОШЕННЯ.

АДВОКАТ І ОБОРОНЕЦЬ 328 1-5

Д-р Стефан Мудрецький

Львів, вул. Глинянська ч. 18., II. поверх.

Лекції сольового співу

від постановки голосу аж до повного вишколеня уділює

РОМАН ОРЛЕНКО-ПРОКОПОВИЧ

Львів, вул. Курнова ч. 2. 279 5-2

ШКОЛА КРОЮ І РОБИТНЯ „ЙОЛЯНДА“

ДАМСЬКИХ СУКОНЬ

виучує в короткім часі крою та виконує усі роботи з області дамського кравецтва по приступним цінам. 313 2-2

„ЙОЛЯНДА“, Львів, Сташ ца 8. II. пов.

ТЕЛЕГРАМА!!!

ИПО, СВІЧКИ, НАФТУ, ВІСН,

і взагалі різні корінні товари по доступним цінам поручає 327 1-4

СКЛАД МІШАНИХ ТОВАРИВ

М. КЛЯЙН, Коломия,

РИНОК 30.

ЖІНОЧА СПІЛКА ПРОМИСЛОВА „ТРУД“

у Львові, Ринок 39. I. пов.,

Манцелярія і Силеп II. пов.,

РОБИТНЯ СУКОНЬ і БІЛЯ, поручається під новий сезон у всіх кравецьких роботах і перерібках для женщин і дітей, які виконуємо після найнов. журналів зі смаком і що також не маловажне, по дуже уміркованих цінах. 253 6-6

Е. Г. ЗЕЛІГЕР.

„СИНЯ ФЛЮТА“

СВІТОВА ПОВІСТЬ В ДВОХ ТОМАХ

ПЕРЕКЛАД:

Д-ра МИХАЙЛА ЛОЗИНСЬКОГО.

Ціна обох томів разом 50 Mk.

Поодинокі томи по 30 Mk.

Набути можна в Адміністрації „Української Думки“ по попереднім надісланню належної квоти.